

רע"פ 4356/14 - דורון כושאוי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 4356/14

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

המבקש: דורון כושאוי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 12.5.2014 בעפ"ג 23444-03-14 שניתן על ידי כבוד השופטים: י' נועם, כ' מוסק ומ' בר-עם ובקשה לעיכוב ביצוע

החלטה

בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופטים י' נועם, כ' מוסק ומ' בר-עם) בעפ"ג 23444-03-14 מיום 12.5.2014, במסגרתו נדחה ערעור המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (השופט א' גורדון) בת"פ 4109/09 מיום 6.2.2014.

1. המבקש הורשע על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, במספר רב של עבירות על חוק מס ערך מוסף, התשל"ה-1975 ועל חוק העונשין, התשל"ז-1977. בתמצית, עובדות כתב האישום שכלל ארבעה אישומים, מיקמו את

עמוד 1

המבקש כחלק ממערך של מכירה וקנייה של דלקים תוך התחמקות מתשלום מס, והפקת חשבוניות כוזבות. בית משפט השלום דן בגזר דין מפורט ומנומק בחומרת העבירות, מידת אשמו של המבקש ובנסיבות הקשורות בביצוע. עוד עמד בית משפט השלום על מדיניות הענישה הנהוגה וקבע את מתחם העונש ההולם לעבירות באישומים השונים. לאחר שקבע את מתחם העונש ההולם, בחן את טענותיו של המבקש באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, לרבות טענתו באשר להבטחות חוקריו שלא יושת עליו עונש מאסר בפועל אם ישתף פעולה בחקירתו, אותה מצא לא מבוססת לנוכח הקלטות מן החקירות. לאחר בחינה זו, קבע בית משפט השלום את עונשו של המבקש בתחתית מתחם העונש הכולל, והשית עליו 16 חודשי מאסר בפועל, ארבעה חודשי מאסר על תנאי, וקנס בסך 45,000 ש"ח.

2. המבקש ערער לבית המשפט המחוזי על חומרת העונש, וביקש שזה יומר לעבודות שירות, מתוך התחשבות במצבו הפיזי, הנפשי והכלכלי הקשה; תלותה של משפחתו בו; חוות הדעת הפסיכיאטרית ותסקיר שירות המבחן בעניינו; הודאתו במשטרה שחסכה זמן שיפוטי; השיקום שעבר מאז ביצוע העבירות, שכלל התרחקות מהפשע וניהול חיים מסודרים ונורמטיביים; הזמן שעבר מאז ביצוע העבירות ועד הרשעתו וגזירת דינו; וכן הבטחות החוקרים שלא יושת עליו עונש מאסר אם ישתף פעולה. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של המבקש.

3. מכאן הבקשה לפניי, שהוגשה על ידי המבקש בעצמו. בבקשה מתייחס המבקש לחומרת העונש, ולעניין זה שב ומזכיר את הבטחות החוקרים שניתנו לו לטענתו, לפיהן אם ישתף עימם פעולה, לא יושת עליו עונש מאסר בפועל. עוד הוא מציין את מצבו הפיזי, הנפשי והכלכלי, וכן את השיקום שעבר. לטענתו, כל אלה מובילים לצורך להפחית את עונש המאסר שהושת עליו לשישה חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות.

4. אין בידי לקבל את הבקשה למתן רשות ערעור. הבקשה עניינה בשאלת גזירת עונשו של המבקש, והיא אינה מעלה סוגיה או טענה בעלת חשיבות כללית, משפטית או ציבורית, החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)). לאחר שבחנתי את הטענות בה סבורני שנסיבות המקרה גם אינן מעלות שיקולים צדק ייחודיים שמחייבים את קבלת הבקשה (ראו: רע"פ 5066/09 אוחיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). ככלל, טענות לעניין העונש אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור, אלא בנסיבות של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה (ראו: רע"פ 1174/97 רפאלי נ' מדינת ישראל (24.3.1997); רע"פ 7201/97 בשירי נ' היועץ המשפטי לממשלה (11.12.1997); רע"פ 5504/08 פלוני נ' מדינת ישראל (27.7.2008)). בענייניו של המבקש, שתי הערכאות הקודמות עמדו בהרחבה על הענישה הנהוגה בעבירות אותן עבר, ולא מצאתי כי מתחמי העונש שנקבעו סוטים מענישה זו. גם באשר לעונש גופו, מצאתי כי בית משפט השלום איזן היטב בין השיקולים השונים, תוך שהוא עומד על הטענות השונות של המבקש, בהרחבה והעמקה, לרבות בעניין ההבטחות שנטען שהחוקרים הבטיחו לו, ומקובלות עליו מסקנותיו. באשר לשיקומו של המבקש, אציין כי יש כמובן לברך עליו, אך כפי ששתי הערכאות הקודמות קבעו, אין בו כדי לרכך את חומרת המעשים עד כדי הימנעות מעונש מאסר בפועל.

לסיכום, המבקש הורשע בעבירות חמורות והעונש שהושת עליו הולם אותן בנסיבותיהן ובנסיבות שאינן קשורות אליהן, ואין מקום להתערבות בו.

5. סוף דבר, הבקשה נדחית. לפיכך, מתייתרת ההחלטה בבקשה לעיכוב הביצוע שהוגשה על ידי המבקש. המבקש יתייצב לשאת בעונש המאסר בפועל שהוטל עליו ביום 1.7.2014, כפי שנקבע בפסק דינו של בית המשפט המחוזי מיום 12.5.2014.

ניתנה היום, כ"ד בסיון התשע"ד (22.6.2014).

שׁוֹפֵט
